

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 425/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Jozef Holič s. r. o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, proti uzneseniam Okresného súdu Žilina č. k. 22T/68/2022-345 z 21. marca 2024 a Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tos/67/2024-369 z 23. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 47, čl. 49 ods. 3 a čl. 50 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozhodnutiami súdov o neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia.

II.

2. Sťažovateľ bol v septembri 2022 uznaný vinným z prečinu ublíženia zdravia. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody na jeden rok s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu jedného roka, ktorá uplynula 3. novembra 2023. Prokurátor 2. februára 2024 nesúhlasil s rozhodnutím o osvedčení sa sťažovateľa sa v skúšobnej dobe, keďže počas jej plynutia sa dopustil šiestich dopravných priestupkov. Na verejnom zasadnutí 21. marca 2024, na ktoré sa sťažovateľ napriek upovedomeniu a poučeniu o možnosti konať v jeho neprítomnosti nedostavil, okresný súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením rozhodol, že v skúšobnej dobe sa neosvedčil a trest odňatia slobody na jeden rok vykoná, keďže sťažovateľ v skúšobnej dobe spáchal šesť dopravných priestupkov, a preto nevedol riadny život.

3. Proti tomu podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej namietol, že prokurátor neriešil charakter a závažnosť priestupkov, a preto nie je zrejmé, či chcel nariadiť výkon trestu alebo na neho len výchovne pôsobiť. Okresnému súdu vytkol, že prehliadol § 50 ods. 4 Trestného zákona a vecne

nerozobral jeho dopravné priestupky. Uviedol, že svojmu obhajcovi telefonoval, že pre prípravu športového podujatia sa na verejné zasadnutie nedostaví. Poukázal na to, že všetky dopravné priestupky boli zistené mestskou políciou a týkali zastavenia motorového vozidla na nepovolených miestach. Bol toho názoru, že dopravné priestupky nemôžu byť dôvodom premeny trestu.

4. Krajský súd sťažnosť sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením zamietol. Uznan, že priestupky nie sú závažné, no porušovanie dopravných predpisov nebolo náhodné a ojedinelé, keďže od roku 2004 sťažovateľ spáchal takmer šesťdesiat priestupkov pri vedení motorového vozidla. Krajský súd zdôraznil, že hoci 7. marca 2023 bolo rozhodnuté o podmiennečnom upustení od výkonu zvyšku trestu zákazu činností viesť motorové vozidlo a sťažovateľovi bola určená skúšobná doba 24 mesiacov, už počas tejto skúšobnej doby sa dopustil troch dopravných priestupkov. Spáchanie šiestich dopravných priestupkov v skúšobnej dobe od novembra 2022 do novembra 2023 považoval za pokračovanie nezodpovedného správania sťažovateľa. Podľa krajského súdu preto nebolo na mieste poukazovať na menšiu závažnosť týchto priestupkov, keďže zo správania sťažovateľa je zrejmé, že celkom ignoruje dopravné predpisy. Pokiaľ ide o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti, krajský súd poznamenal, že ide o postup zodpovedajúci zákonu. K stanovisku prokurátora uviedol, že pre súd nebol záväzný.

III.

5. Sťažovateľ zdôrazňuje, že zaplatením pokút za priestupky došlo k naplneniu stanoveného cieľa a bolo potrebné skúmať, či nedošlo k dvojitému postihu za jeden nezávažný skutok. Podľa sťažovateľa okresný súd nekriticky prijal stanovisko prokurátora, a preto nekonal nezávisle a nestranne. Pre nedoručenie stanoviska prokurátora sa nemohol vyjadriť ku skutočnostiam svedčiacich v jeho neprospech. Okresný súd mal podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona ponechať v platnosti podmiennečné odsúdenie alebo ustanoviť primerané obmedzenia a povinnosti. K čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ uvádza, že krajský súd konal nespravodlivo, neverejne, bol zaujatý a nekonal nestranne. Rozhodnutie krajského súdu nepredstavovalo účinný prostriedok nápravy, a preto bol porušený čl. 13 dohovoru. K porušeniu čl. 47, čl. 49 ods. 3 charty došlo tým, že nariadenie výkonu trestu je neprimerané vo vzťahu k následkom jeho trestného činu.

IV.

6. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd namietaným uznesením. Využitie tohto prostriedku vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Preto bola ústavná sťažnosť v rozsahu proti uzneseniu okresného súdu pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

7. V rozsahu proti uzneseniu krajského súdu je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Na vec sťažovateľa sa neaplikuje právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a teda ani právo podľa čl. 13 dohovoru, keďže nešlo o rozhodnutie o oprávnenosti trestného obvinenia. Rovnako nemožno použiť práva podľa charty, ktoré sa podľa jej čl. 51 použijú, len ak vykonávajú právo Európskej únie. Pri neosvedčení sa v skúšobnej dobe trestu odňatia slobody sa právo Európskej únie nevykonáva. Na vec sťažovateľa

sa neaplikuje ani základné právo podľa čl. 46 ods. 2 ústavy na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy.

8. Pri posúdení porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba vychádzať z toho, že nie je úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, a ani odpovedať na otázku, či sa sťažovateľ osvedčil alebo neosvedčil v skúšobnej dobe a či viedol v jej priebehu riadny život. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či sa krajský súd s argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptateľný charakter, teda či nie je výsledkom zjavného právneho omylu. V súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti bolo zohľadnené aj uznesenie okresného súdu, ktoré s uznesením krajského súdu tvorí z hľadiska predmetu ochrany jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

9. Osvedčenie sťažovateľa v skúšobnej dobe všeobecné súdy posúdili podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, že sa trest odňatia slobody vykoná, pričom výnimočne môže ponechať podmienené odsúdenie v platnosti, no súčasne nad odsúdeným ustanoví probačný dohľad a uloží mu doteraz neuložené primerané obmedzenia alebo povinnosti smerujúce k tomu, aby viedol riadny život, prípadne primerane predĺži skúšobnú dobu. Okresný a krajský súd rozhodli po zvážení všetkých okolností prípadu, predovšetkým toho, či sťažovateľ v skúšobnej dobe viedol riadny život. Súdy pritom považovali za vedenie riadneho života nielen to, či sťažovateľ v skúšobnej dobe spáchal trestný čin, ale prihliadli aj na ďalšie možné aspekty vrátane toho, či sa sťažovateľ dopustil priestupkov. Vedenie riadneho života nemožno chápať len v užšom význame, ale je potrebné prihliadnuť na širší kontext, ktorého súčasťou je dodržiavanie zákonom uložených povinností. Z rozhodnutí všeobecných súdov je zrejmé, že rozhodujúcou okolnosťou bolo to, že sa sťažovateľ v pomerne krátkej skúšobnej dobe dopustil šiestich dopravných priestupkov, hoci práve pri vedení dopravného prostriedku sa dopustil trestného činu, za ktorý mu bol podmienené uložený trest odňatia slobody. Takéto právne posúdenie podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona nie je zjavne mylné. Záver všeobecných súdov, že sa sťažovateľ v skúšobnej dobe neosvedčil, pretože nevedol riadny život z dôvodu, že počas skúšobnej doby sa dopustil šiestich priestupkov, nemožno považovať za zjavne mylný, a preto rozporný s jeho základným právom na súdnu ochranu.

10. Argument sťažovateľa, ktorý smeruje k porušeniu zásady nie dvakrát za to isté, nie je dôvodný, keďže v jeho prípade nejde o druhý trest za spáchanie priestupkov, ale o celkové zhodnotenie jeho správania počas skúšobnej doby. Sťažovateľom namietané neuloženie ďalších obmedzení alebo povinností alebo nepredĺženie skúšobnej doby takisto neobstojí, keďže k takémuto postupu možno pristúpiť len výnimočne. Napokon k nedoručeniu stanoviska prokurátora, ktorým súdy neboli viazané, je potrebné uviesť, že sťažovateľ sa k nemu mohol vyjadriť nielen na verejnom zasadnutí, na ktoré sa nedostavil, ale aj v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2024

Robert Šorl
predseda senátu